

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna SA

Strona pozwana: Prezes Urzędu Regulacji Energetyki

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 107 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 4 ust. 2 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 września 2007 r.⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku uznania przez Komisję Europejską pomocy publicznej za zgodną ze wspólnym rynkiem sąd krajowy nie jest uprawniony do weryfikowania, czy przepisy krajowe uznane za dozwoloną pomoc publiczną są zgodne z założeniami zawartymi w Komunikacie Komisji dotyczącym metodologii analizy pomocy państwa związanej z kosztami osieroconymi (dalej Metodologia kosztów osieroconych)?
- 2) Czy art. 107 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz z art. 4 ust. 1 i 2 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 września 2007 r. interpretowane w świetle punktów 3.3 i 4.2 Metodologii kosztów osieroconych należy rozumieć w ten sposób, że przy realizacji programu pomocy publicznej uznanego przez Komisję Europejską za zgodny ze wspólnym rynkiem, korekty rocznej kosztów osieroconych dla wytwórców należących do grup kapitałowych dokonuje się z założeniem, że istotna jest jedynie przynależność wytwórcy do grupy kapitałowej według stanu przedstawionego w załącznikach do aktu prawnego ocenianego przez Komisję Europejską, czy też w każdym roku dokonywania korekty kosztów osieroconych należy uwzględnić faktyczną przynależność w tym czasie beneficjenta programu pomocy publicznej związanej z kosztami osieroconymi do grupy kapitałowej z udziałem innych wytwórców objętych tym programem?

⁽¹⁾ 2009/287/WE: Decyzja Komisji z dnia 25 września 2007 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Polskę w ramach umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej oraz pomocy państwa, której Polska planuje udzielić w ramach rekompensaty z tytułu dobrowolnego rozwiązania umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (notyfikowana jako dokument nr C(2007) 4319); Dz.U. L 83, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 30 września 2014 r. w sprawie T-51/
12 Scooters India Ltd/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe
i wzory), wniesione w dniu 11 grudnia 2014 r. przez Brandconcern BV**

(Sprawa C-577/14 P)

(2015/C 089/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Brandconcern BV (przedstawiciel: A. von Mühlendahl, H. Hartwig, Rechtsanwälte, G. Casucci, N. Ferretti, avvocati)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Scooters India Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu z dnia 30 września 2014 r. i oddalenie skargi Scooters India Limited na zaskarżoną decyzję Izby Odwoławczej z dnia 1 grudnia 2011 r., sprawa R 2312/2010-1;
- ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim na jej mocy oddalono wniesione przez Scooters India Ltd odwołanie dotyczące „pojazdów; urządzeń służących do poruszania się na lądzie, w powietrzu lub wodzie”;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty dotyczące, po pierwsze, naruszenia art. 50 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ i po drugie, naruszenia przepisów proceduralnych poprzez nieoddalenie wniesionej przez Scooters India Ltd skargi o stwierdzenie nieważności w zakresie, w jakim stwierdzono jej bezzasadność.

Scooters India Ltd jest właścicielem wspólnotowego znaku towarowego LAMBRETTA, zarejestrowanego między innymi dla „pojazdów; urządzeń służących do poruszania się na lądzie, w powietrzu lub wodzie” z klasy 12 międzynarodowej klasyfikacji. Wnosząca odwołanie wystąpiła z wnioskiem o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do tego znaku, w szczególności dla towarów należących do klasy 12, na podstawie art. 50 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 z uwagi na to, że znak ten nie był rzeczywiście używany. Wniosek ten został uwzględniony przez Wydział Unieważnień OHIM. Wniesione przez Scooters India Ltd odwołanie zostało oddalone przez Pierwszą Izbę Odwoławczą OHIM jako bezzasadne. W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej. Sąd uznał, że z uwagi na zasadę pewności prawnej OHIM był zobowiązany uwzględnić towary z klasy 12, w przypadku których podnoszono rzeczywiste używanie, mimo że owe towary nie mieszczą się w definicji towarów, dla których znak towarowy został zarejestrowany.

Sąd naruszył prawo, wymagając, by OHIM rozpatrzył podnoszone rzeczywiste używanie znaku towarowego LAMBRETTA w odniesieniu do określonych towarów takich jak odrębne części, nawet jeśli towary te nie mieszczą się w definicji towarów z klasy 12, dla których znak towarowy LAMBRETTA został zarejestrowany. Wnosząca odwołanie utrzymuje, że prawidłowa wykładnia art. 50 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 nakazuje, by brać pod uwagę jedynie używanie dla towarów mieszczących się w definicji objaśnień zawartych w rejestrze. Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd był zobowiązany zastosować wyrok z dnia 19 czerwca 2012 r. Chartered Institute of Patent Attorneys (C-307/10, Zb.Orz., EU: C:2012:361).

Wnosząca odwołanie utrzymuje w rezultacie, że zaskarżony wyrok należy uchylić, a skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji Izby Odwoławczej – oddalić.

Wnosząca odwołanie wskazuje również, tytułem zarzutu drugiego, że nawet gdyby przyjąć, iż OHIM był zobowiązany uwzględnić towary z klasy 12, dla których podnoszono rzeczywiste używanie, to wciąż Sąd dopuścił się błędu proceduralnego, stwierdzając nieważność spornej decyzji bez żadnego ograniczenia. Sąd, stwierdziwszy w zaskarżonym wyroku, że właściciel znaku towarowego LAMBRETTA nie dowiódł rzeczywistego używania znaku towarowego dla towarów, dla których został zarejestrowany (zobowiązując jednak OHIM do uwzględnienia używania w odniesieniu do innych towarów należących do tej samej klasy), powinien był potwierdzić sporną decyzję w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza nie ustaliła rzeczywistego używania w odniesieniu do towarów, dla których ów znak został zarejestrowany.

⁽¹⁾ Dz.U. L 78, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 17 grudnia 2014 r. – Patrick Breyer/Republika Federalna Niemiec**

(Sprawa C-582/14)

(2015/C 089/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof